

1) 'Ανογή, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τί ἀνογήλα ποῦ ἔχει! Λακων. Μὲ τὴν ἀνογήλα του τὰ παθαίνει! Γέρμ. 2) 'Ανογή 2, ὁ ἰδ., Πελοπ. (Λακων.): Τί ἀνογήλες λέει;

άνοητα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνόετα Πόντ. (Κερασ.) ἀνόετα Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνόητα.

'Ανοήτως, ἀπερισκέπτως, ἐνθ' ἄν.: 'Ανόητα ἔκαμες νὰ φύγῃς. 'Εφέρθης ἀνόητα κοιν.

ἀνοηταίνω λόγ. σύνθη.

Τὸ ἀρχ. ἀνοηταίνω.

Φέρομαι ἀνοήτως. Συνών. ἀνεμοκαυκαλίζω, ἀνεμο-κεφαλιάζω, ἀνεμοκεφαλίζω.

ἀνόητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνόητους βόρ. ἰδιῶμ. ἀνόετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνόετος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνόητος.

1) 'Αφρων, ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Τί ἀνόητος ἄνθρωπος! 'Ανόητη γυναῖκα. 'Ανόητο παιδί. 'Ανόητα λόγια κοιν. Μὴ βολὰ ἦτανε ἕνας γέρος τοαὶ μὰ γραιὰ τοαὶ εἶχε-ν-τρεις γιοί, δυὸ ἀνόητ' τὸ ἕνα γνωστικὸ (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. 'Ανόετος ἐφάνθες (ἐφάνης) Κερασ. Πολλὰ ἀνόετος ἄνθρωπος εἶσαι! Τραπ. || Φρ. 'Ο ἀνόητος πάντα ἀνόητος εἶναι Πελοπ. ('Αρχαδ.) || Παροιμ. 'Ο ἀνόητος μουσαφίρης κάνει ἱκράμι τοῦ νοικοκύρι (ἐπὶ ἀνοήτων οἱ ὅποιοι δεικνύουν τὴν ἀνοησίαν των δι' ἀπρεπῶν ἐκδηλώσεων. ἱκράμι = περιποίησης) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 177,21.

'Ο ἀνόητος ἔχει μωρολογία | κ' ἡ καρδιά του θέ πολλά (ὁ ἀνόητος εἶναι φλύαρος καὶ ἔχει πολλές ἀξιώσεις, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ ἀνταποκρινώμεθα διὰ νὰ μὴ φαινώμεθα ὅμοιοί του) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 177,20. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος. 2) 'Ο μὴ αἰσθανόμενος τίποτε, ἀναίσθητος, συνήθως ἐπὶ ἀσθενοῦς βυθισμένου εἰς συνεχῇ ὕπνον Εὐβ. (Στρόπον.) Σάμ. (Μαραθόκ.): Οὐλ' τὴ νύχτα ἦταν ἀνόητους κὶ μέσα τὸ αὐγὸς ἔπιασι νὰ συνιφέρῃ Μαραθόκ. 'Ανόητου εἶν' τοῦ πιδὶ ποῦ τὰ πρὸς τοῦ βράδ' Στρόπον. Συνών. ἀγροίκητος Β2, ἀδιάνοιωτος, ἀλάλητος Β3, ἀνανόητος, ἀνωιωτος.

ἀνόθεντος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοθεντός <νο-θεύω.

'Εκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει νοθευτῇ δι' ἀναμείξεως ξένων οὐσιῶν, ἄγνός, καθαρὸς κοιν.: 'Ανόθεντο βούτυρο - γάλα - λάδι κττ. 'Ανόθεντος καφὸς κοιν. || Ποίημ.

Σὰν ὄνειρο 'ς τὰ μάτια μου μπροστὰ

φανῆτε πάλι σφιχταγκαλισταὶ

μὲ κάλλη ἀνόθεντα, παλληκαρήσια

ΚΠαλαμ. Ὑμν. 'Αθην.² 71.

ἀνοιασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀνεγνοιασιὰ Λεξ. 'Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνεγνοιασιὰ Θράκ. ('Αδριανούπ.) ἀνεγνοιασιὰ Θήρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄνοιασιος.

'Αμέλεια, ἀμεριμνησία, ἀφροντισία ἐνθ' ἄν.: Χαρὰ 'ς τὴν ἀνεγνοιασιὰ του! Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀφροντισιά, ξεγνοιασιὰ.

ἀνοιαστα ἐπίρρ. Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἄ.) ἀνέγνοιαστα Κρήτ. —ΚΠαλαμ. 'Ασάλ. ζωὴ² 69 —Λεξ. Κομ. Πρω. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄνοιασιος. 'Ο τύπ. ἀνέγνοιαστα καὶ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Β στ. 545 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 222) «μίλειε μου πούρι ἀνέγνοιαστα».

1) 'Αμερίμνος Κρήτ. —ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Κομ. Πρω. Δημητρ.: Γνωμ. 'Ελίγα φάε κ' ἐλίγα πῆ κι ἀνέγνοιαστα κοιμήσου Κρήτ. || Ποίημ.

Πόσες φορές ποῦ ἀλλάργενεν ἀνέγνοιαστα ἀπ' τὴ δίρα μου καὶ βαρετά, σκληρὰ τὰ ὥραϊα χειλάκια,

γνώρισα τῆς ἀνημποριᾶς τὰ κολασμένα βάσανα,

ἦπια τῆς ζήλειας τὰ φαρμάκια

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀμέριμνα, ξέγνοιαστα.

2) Βαθέως Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἄ.): 'Απόησε κοιμήθηκε ἄνοιαστα. Συνών. βαθεῖα.

ἀνοιαστος ἐπίθ. ἀνέγνοιαστος Βιθυν. Θράκ. (Καλλίπ. κ. ἄ.) —Λεξ. Μπριγκ. ἀνέγνοιαστος 'Ηπ. Κρήτ. Λευκ. Παξ. Πελοπ. (Τριφυλ.) κ. ἄ. —ΚΠαλαμ. Δωδεκ. Γύφτ.³ 55 ΠΒλαστοῦ 'Αργὼ 110 ΧΧρηστοβασ. Τιμὴ 14 —Λεξ. Κομ. Περίδ. 'Ηπίτ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀνέγνοιαστους 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. ('Αδριανούπ.) ἀνέγνοιαστους Θεσσ. ἀνοιαστος πολλαχ. ἄγνοιαστος πολλαχ. ἄγνοιαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοιαστός <νοιά-ζομαι. 'Ο τύπ. ἀνέγνοιαστος ἐκ τοῦ μεσν. ἀνεγνοιάστος. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 2209 (ἐκδ. WWagner σ. 304) «ἄθλιβος, ἀνεγνοιάστος, ποθοαμεριμνημένος». 'Ο δι' ἀνομ. τύπ. ἀνέγνοιαστος καὶ παρὰ Γερμ. 'Ο τύπ. ἀνέγνοιαστος καὶ ἐν 'Ερωτοκρ. Α 727 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἀνέγνοιαστοι κι ἀμέριμνοι εἰν' τοῦτοι, θυγατέρα».

1) 'Ο μὴ φροντίζων περὶ οὐδενός, ἀφροντις, ἀμέριμνος ἐνθ' ἄν.: 'Αγνοιαστος ἄνθρωπος. 'Αγνοιαστη γυναῖκα πολλαχ. 'Σ ὄλ' τ' τὴ ζονὴ ἔζ'σ' ἀνέγνοιαστους Ζαγόρ. 'Ανέγνοιαστος ἄνθρωπος αὐτὸς Βιθυν. Πιδάξ' ἄγνοιαστου αὐτεῖνον τώρη, δὲ σ'λλουγατ' τίπουτα Αἰτωλ. || Ποίημ.

Γύφτε ἀνέγνοιαστε, κονβάλησε | καὶ πελέκησε καὶ χτίσε

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

'Σ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας | ἐβύζανες ἀνέγνοιαστη,

χωρὶς χολὴ 'ς τὰ στήθη

ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀδιανόητος, ἀμέριμνος, ἀνέγνοιος 1, ξέγνοιαστος. β) 'Ανύποπτος Λεξ. Δημητρ.: 'Ανέγνοιαστος πομένει ὁ ἄντρας τῆς. Συνών. ἀνέγνοιος 2, ἀντίθ. ἀνέμπιστος γ) 'Ο στερούμενος φροντίδων ἢ ὁ μὴ προξενῶν φροντίδας, ἡσυχος πολλαχ.: Περγάει μὰ ζωὴ ἄγνοιαστη Παξ. || Ποίημ.

Κὶ ὦ ἀγάπες σεῖς ἀνέγνοιαστες ποῦ βρῖσκαμε τὸ βράδυ

ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. 2) 'Εκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη φροντίς, ὁ ἀμεληθεὶς Λεξ. Δημητρ.: 'Ανέγνοιαστο ἀμπέλι - λαιοστάσι - περιβόλι. || Παροιμ. Σούρτα φέρετα 'ς τὸ παζάρι καὶ τὸ σπῆτι ἀνέγνοιαστο (ἐπὶ ματαιοσκόλων).

άνοιγάρι τό, άνοιγάριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ. ἄ.) άνοιγάρι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πόντ. ('Αμισ. Σινώπ.) —Λεξ. Δημητρ. άνοιγάρ' Πόντ. ('Αργυρόπ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) άνεγάριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) άνεγάρι Πόντ. ('Αμισ. Σινώπ.)

'Εκ τοῦ ρ. άνοίγω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ένεστ. καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι. Διὰ τὸν τύπ. άνεγάριν ἰδ. άνοιχτός - άνεχτός.

Κλειδίον ἐνθ' ἄν.: 'Επῆρεν τ' άνοιγάρ' κ' ένοιξεν τὴν πόρταν Σάντ. Τραπ. Χαλδ. 'Επέλεκες τ' άνοιγάρ' 'ς σὸ κλειδὶν άπάν' (ἐπέλεκες = άφηκες, κλειδὶν = κλειθρον) Κοτύωρ. || Φρ. 'Ατὲ τ' όσπιτί' τ' άνοιγάριν έν' (ἐπὶ οἰκονόμου) Πόντ. 'Ανοιγάριν καὶ κλειδὶν ένι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ.

